

Φυλακισμένα Μνήματα

του Πέτρου Στυλιανού

III

Νιώθει ακόμα ο επισκέπτης να συγκλονίζεται από τη βαριά, ηρωική παρουσία, τ' απόσταγμα της αντρειοσύνης της δραματικής κείνης εποποιίας ενάντια στον ξένο δυνάστη. Κι άδελά του οιγοψιδυρίζει με τον ποιητή τους ηρωικούς επιθανάτιους στίχους:

*Τελειώνετε λοιπόν... τελειώνετε
δέστε διπλά το σκοινί της κρεμάλας
να μην τριτώσει στο κόψιμο
Στους έξω διαμηνύστε τη στερνή μας την έφεση,
τη δικιά μας τη μοίρα να μη λογιάζουν,
μα στου αγώνα την κορύφωση
να στοχεύουν μονάχα.*

*Μια η ευκή που ανυψούνε τα χείλη.
Να 'ναι το αδικοχαμένο
νεανικό μας γαίμα
που τη ζωή
ακόμα δε γνώρισε
το στερνό που μεταγγίζεται
για την καινούργια γέννα.*

Και σέρνοντας τα βήματά του μετά το φοβερό ικρίωμα, το θλιβερό κι απαράδεκτο για τον 20ό αιώνα απομονωτήριο, το κατάψυχρο μπλοκ 8 δεν μπορεί, σαν φτάσει δίπλα στα φυλακισμένα μνήματα των λιονταρόψυχων κι άτρομων έφηβων αγωνιστών της κυπριακής λευτεριάς, παρά ταπεινά να υποκλιθεί μπροστά στο μέγεθος της συγκλονιστικής, τραγικής εποποιίας τους, και γονατιστός να προσευχηθεί, σαν το Ρενάν....

(Σκίτσο: Κυπριακή Βασική Βιβλιοθήκη 15, Δρα Πέτρου Στυλιανού, Ευαγόρας Παλληκαρίδης, Ο έφηβος Ποιητής κι ηρωομάρτυρας, Λευκωσία 1986, σ. 3.)